

วันอาทิตย์ที่ 2 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า

ข่าวดี มธ 3:1-12

¹ในครั้งนั้น ยอห์น ผู้ทำพิธีล้างมาประกาศสอนในถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดีย ²ยอห์นกล่าวว่า “จงกลับใจเถิดอาณาจักรสวรรค์อยู่ใกล้แล้ว” ³ยอห์นผู้นี้คือผู้ที่ประกาศอภิสยาห์ได้กล่าวถึงว่า
คนคนหนึ่งร้องตะโกนในถิ่นทุรกันดารว่า
“จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรงเถิด”

⁴ยอห์นนุ่งห่มด้วยผ้าขนอฐ มีสายหนังรัดเอว กินตักแตนและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร ⁵ประชาชนจากกรุงเยรูซาเล็ม จากทั่วแคว้นยูเดีย และจากทั่วเขตแม่น้ำจอร์แดนพากันไปพบเขา ⁶รับพิธีล้างจากเขาในแม่น้ำจอร์แดนโดยสารภาพบาปของตน ⁷เมื่อยอห์นเห็นชาวฟาริสีและสะดูสีหลายคนมารับพิธีล้าง จึงกล่าวว่า “เจ้าสัญญาดีร้าย ผู้ใดแนะนำเจ้าให้หนีการลงโทษที่กำลังจะมาถึง ⁸จึงประพடுத்தินให้สมกับที่ได้กลับใจแล้วเถิด ⁹อย่าอวดอ้างเองว่า “เรามีอับราฮัมเป็นบิดา” ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงบันดาลให้ก้อนหินเหล่านี้กลายเป็นลูกของอับราฮัมได้ ¹⁰บัดนี้ขวานกำลังจ่ออยู่ที่รากของต้นไม้แล้ว ต้นไม้ต้นใดที่ไม่เกิดผลดีจะถูกโค่นและโยนใส่ไฟ ¹¹ข้าพเจ้าใช้น้ำทำพิธีล้างให้ท่านทั้งหลาย เพื่อให้สำนึกผิดกลับใจ แต่ผู้ที่จะมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะถือรองเท้าของเขา เขาจะทำพิธีล้างให้ท่านเดชะพระจิตเจ้าและไฟ ¹²เขากำลังถือพลั่วอยู่แล้ว จะชำระลานนวดข้าวให้สะอาด จะรวบรวมข้าวใส่ยุ้ง ส่วนฟางนั้นจะเผาทิ้งในไฟที่ไม่รู้ดับ”

เป็นเวลา 400 ปีมาแล้วที่ชาวยิวไม่ได้ยินเสียงของประกาศกเลย แต่เมื่อยอห์นปรากฏตัวมาเทศน์สอนและทำพิธีล้าง ประชาชนต่างพากันเชื่อว่าท่านเป็น “ประกาศก”

“ยอห์นนุ่งห่มด้วยผ้าขนอฐ มีสายหนังรัดเอว” นี้เป็นเครื่องแต่งกายของประกาศกเอลียาห์ (1 พกษ 1:8) ซึ่งชาวยิวเชื่อกันว่าท่านจะกลับมาอีกครั้งเพื่อเตรียมทางเสด็จให้แก่พระเมสสิยาห์ (มลค 4:5)

นอกจากนั้นมัทธิวยังนำยอห์นไปเชื่อมกับคำทำนายของประกาศกอภิสยาห์ที่ว่า “คนคนหนึ่งร้องตะโกนในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรงเถิด” (อสย 40:3)

สภาพถนนในปาเลสไตน์ไม่ต่างอะไรกับทางเกวียน เป็นดินแข็ง ขรุขระ ไม่มีอิฐหรือหินปกคลุม โยเซฟุสเล่าว่ามีถนนที่มุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็มเพียงบางเส้นเท่านั้นที่กษัตริย์ไซโลมอนสร้างขึ้นโดยปูด้วยหินบะซอลต์ (basalt) ที่เกิดจากภูเขาไฟ มีสีดำ เนื้อละเอียด เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้จาริกแสวงบุญ และเพื่อแสดงถึงความยิ่งใหญ่และร่ำรวยของพระองค์ ถนนเหล่านี้

สร้างขึ้นโดยกษัตริย์และเพื่อกษัตริย์ จึงเรียกกันว่า “ทางส่วนพระมหากษัตริย์” (the king's highway) และจะได้รับการซ่อมแซมก็ต่อเมื่อกษัตริย์จะเสด็จผ่านเท่านั้น โดยจะมีคนส่งข่าวให้ประชาชนทราบและเตรียมถนนหนทางเหล่านี้ให้พร้อมล่วงหน้า

ยอห์นจึงเป็นประกาศกที่มาเตรียมทางรับเสด็จพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้เพื่อช่วยเรามนุษย์ให้รอดพ้น

สารที่ท่านเทศน์สอนให้ประชาชนทราบแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

1. คำขู่

ยอห์นอาศัยอยู่ในทะเลทรายเป็นเวลานาน ท่านคงเคยเห็นงู แมงป่อง หรือสิ่งมีชีวิตนานาชนิดที่อาศัยอยู่ในพงหญ้าหรือพุ่มไม้ในทะเลทราย กระเสือกกระสนหนีตายเวลาไฟปาลามาถึง เพราะฉะนั้นเวลาเห็นพวกฟาริสีและสะดูสีหลายคนมารับพิธีล้าง ท่านจึงกล่าวว่า “เจ้าสัญญาดีงูร้าย ผู้ใดแนะนำเจ้าให้หนีการลงโทษที่กำลังจะมาถึง”

นอกจากจะตำหนิพวกฟาริสีและสะดูสีว่าทำตัวเหมือนงูร้ายหนีตายแล้ว ท่านยังห้ามพวกเขาอวดอ้างว่า “เรามีอับราฮัมเป็นบิดา” ด้วยชาวยิวพากันปกป้องเชื่อว่าอับราฮัมคือสุดยอดแห่งคนดี เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานมากจนบรรดาลูกหลานของท่านซึ่งก็คือชาวยิวทุกคนต่างก็พลอยได้รับอานิสงส์ไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นโมเสสที่ได้ขึ้นสวรรค์ไปรับธรรมนูญดีก็ดี หรือดาวิดที่พระเจ้าทรงสถับฟังคำวอนขออยู่เสมอก็ดี และอื่น ๆ อีกมาก ล้วนเป็นผลแห่งกุศลกรรมของอับราฮัมทั้งสิ้น

เรียกว่า ใครเกิดมาเป็นยิวก็รอดแล้ว

ส่วนยอห์นนั้นเทศน์สอนว่า ความรอดมิได้ขึ้นอยู่กับความดีของบรรพบุรุษ แต่ขึ้นอยู่กับ การ “ประพฤติตนให้สมกับที่ได้กลับใจแล้ว” ต่างหาก ที่ทำให้เราเป็นต้นไม้ซึ่งเกิดผลดี ไม่ถูกขวานโค่นและโยนใส่กองไฟ

สำหรับคริสตชนที่เช่นเดียวกัน เราจะอวดอ้างคุณธรรมความดีของบรรดานักบุญหรือบุญราศีที่เรารู้จักหรือศรัทธาโดยที่ตัวเองไม่ “กลับใจ” ไม่ได้ หาไม่แล้วเราคงเป็นได้แค่ต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดี

เมื่อไม่เกิดผลดีก็ไม่มีประโยชน์ และผู้ใดก็ตามที่ไม่มีประโยชน์ต่อพระเจ้าหรือต่อเพื่อนมนุษย์ย่อมอยู่ในอันตรายที่จะ “ถูกโค่นและโยนใส่ไฟ” อย่างยิ่ง

2. คำสัญญา

แม้ยอห์นจะได้รับการยอมรับอย่างสูงจากประชาชนในฐานะประกาศก แต่ท่านก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวท่านเอง ตรงกันข้าม ท่านกลับชี้หน้าไปยังอีกคนหนึ่งซึ่งสำคัญกว่าว่า “ผู้ที่จะมีภายหลังจากข้าพเจ้า ทรงอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะถือรองเท้าของเขา” พร้อมกับสัญญาว่า “เขาจะทำพิธีล้างให้ท่านเดชะพระจิตเจ้าและไฟ”

เนื่องจากยอห์นเป็นชาวยิว เราจึงต้องเรียนรู้ความคิดเรื่อง “**พระจิต**” ของชาวยิว คือ

1. คำว่า “**จิต**” ตามรากศัพท์ภาษาฮีบรู (ruach - รูอาค) และภาษากรีก (pneuma - พเนวมา) มีความหมายเหมือนกันคือ “**ลมหายใจ**” ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ “**ชีวิต**” นั่นเท่ากับยอห์นกำลังสัญญาว่าผู้ที่มาภายหลังท่านจะเป็นผู้ให้ “**ชีวิตใหม่**” แก่ผู้ที่เหน็ดเหนื่อย สิ้นหวัง หรือท้อแท้ในชีวิต
 2. นอกจากนี้ คำ “ruach” หรือ “pneuma” ยังหมายถึง “**ลม**” ซึ่งบ่งบอกถึง “**พลังอำนาจ**” (ดังเช่นลมพายุ) อีกด้วย เพราะฉะนั้นผู้ที่กำลังจะเสด็จมาจะช่วยลดความอ่อนแอของเราอาศัยพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจะสามารถทำในสิ่งที่เราไม่เคยทำได้มาก่อน เราจะทนในสิ่งที่เราไม่เคยแม้แต่จะคิดว่าทนได้ และเราจะกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เราเคยหลบหน้าอยู่เสมอ
 3. เมื่อครั้งสร้างโลก พระจิตของพระเจ้าล่องลอยอยู่เหนือน้ำ ทรงเปลี่ยนสิ่งที่โกลาหลวุ่นวาย ไม่มีระเบียบ ให้เป็นสิ่งที่มีความระเบียบและกลายเป็นพิภพจักรวาล ดังนั้นผู้ที่กำลังจะเสด็จมา จะช่วยจัดระเบียบชีวิตที่สับสนวุ่นวายของเราให้สอดคล้องกับชีวิตของพระเจ้า
 4. พระจิตช่วยนำความจริงของพระเจ้ามาสู่มนุษย์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังยอห์นจะนำความรู้ที่เราเคยสงสัย เคยคาดเดา หรือไม่เคยล่วงรู้มาก่อน มาบอกเรา
 5. และสุดท้าย พระองค์จะช่วยให้เราเข้าใจความรู้ที่เราได้รับมาอีกด้วย
- ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ยอห์นสัญญาว่าผู้ที่มาภายหลังท่าน จะนำมาประทานแก่พวกเราทุกคน

3. คำสัญญาและคำขู

1. ผู้ที่จะมาภายหลังยอห์นนอกจากจะทำพิธีล้างด้วย “**พระจิตเจ้า**” แล้ว พระองค์ยังใช้ “**ไฟ**” อีกด้วย และเมื่อพูดถึง “**ไฟ**” ยอห์นหมายถึง
 - 1.1 **แสงสว่าง** เหมือนแสงสว่างจากประกายที่ช่วยชาวเรือนำเรือเข้าสู่ฝั่งอย่างปลอดภัย พระเยซูเจ้าก็จะทรงเป็นแสงสว่างที่ช่วยนำเราไปสู่ความจริง และนำทางเรากลับบ้านไปหาพระบิดาของเราอย่างปลอดภัย
 - 1.2 **ความอบอุ่น** พระองค์จะทรงนำความอบอุ่นแห่งความรักต่อพระเจ้า และต่อเพื่อนมนุษย์มาสู่หัวใจของเรา
 - 1.3 **การทำให้บริสุทธิ์** เหมือนทองที่ถูก “**ไฟ**” หลอมละลายสิ่งเจือปนให้ไหลออกไป คงเหลือไว้แต่ทองคำบริสุทธิ์ฉนั้นใด พระองค์ก็จะช่วยกำจัดความเลวร้ายในจิตใจของเราออกไปฉนั้นนั้น แม้จะต้องเผชิญกับความเจ็บปวดรวดร้าวบ้างก็ตาม แต่ถ้าเราเชื่อว่าพระองค์ทรงทำทุกสิ่งเพื่อความดีของตัวเอง เราก็จะได้ดีดั่งกับความสะอาดบริสุทธิ์ในจิตใจของเรา จนว่าเราสามารถมองเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้
2. นอกจาก “**ไฟ**” แล้ว ผู้ที่จะเสด็จมาภายหลังยอห์นยัง “**จะชำระลานนวดข้าวให้สะอาด จะรวบรวมข้าวใส่ยุ้ง ส่วนฟางนั้นจะเผาทิ้งในไฟที่ไม่รู้ดับ**”

เวลานวดข้าว ฟางจะถูกแยกออกจากข้าวฉนใด เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา มนุษย์
เราก็จะถูก “แยก” ออกจากกันฉนนั้น
การแยกนี้ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจเลือกของเราเอง !
เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ เราจำเป็นต้องเลือกระหว่างตัวเลือกเพียง 2 ตัวคือ
“ยอมรับ” หรือ “ปฏิเสธ” พระองค์
และการเลือกครั้งนี้ จะกำหนดชะตากรรมชีวิตของเราชั่ววันฉนนั้น !

4. คำเรียกร้อง

“จงกลับใจเกิด” นอกจากจะเป็นคำเรียกร้องของยอห์นแล้ว (มธ 3:2) พระเยซูเจ้าเองก็
ทรงเรียกร้องเช่นเดียวกัน “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จง
กลับใจ และเชื่อข่าวดีเกิด” (มก 1:15)

สำหรับชาวยิว การกลับใจคือหนทางเดียวที่จะนำเรากลับมาหาพระเจ้าได้ ตาม
ความคิดของชาวยิว การกลับใจ คือ

1. “การกลับใจ” ตามรากศัพท์ฮีบรู shub (שוב) หมายถึง “หมุน, หัน” (to turn)
การกลับใจจึงหมายถึงการหันจากบาปกลับมาหาพระเจ้าพร้อมกับเปลี่ยนแปลงการกระทำและ
การดำเนินชีวิตให้เหมาะสม “พระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉนใด เราไม่พอใจในความตายของ
คนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับ
จากทางชั่วของเจ้า” (อสค 33:11)

การกลับใจจึงไม่ใช่เพียงความรู้สึก “เสียใจ” แต่หมายถึงการเปลี่ยนแปลงชีวิต
ของเราจริง ๆ

2. การกลับใจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาตราบเท่าที่เรายังมีลมหายใจอยู่ แม้ตลอดชีวิตที่
ผ่านมาเราจะเป็นคนชั่วช้าเพียงใดก็ตาม (อสค 33:12)

3. เมื่อเรารู้ผิดหรือเห็นผิดยอมผู้ใดในศาสนา เราจำเป็นต้องขอโทษผู้นั้นในที่
ศาสนาให้สมน้ำสมเนื้อกัน แต่กับพระเจ้า เราสามารถกลับใจและขอโทษพระองค์ “สองต่อ
สอง” ในที่ลับตาคนได้

4. โดยธรรมชาติ พระเจ้าไม่มีทางหลงลืม แต่หากเรากลับใจ พระองค์พร้อมจะลืม
ความผิดบาปทั้งสิ้นของเรา (มคา 7:18; สดต 85:2)

5. การชดใช้ความเสียหายเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีความคู่กับการกลับใจ

6. การกลับใจที่แท้จริงจำเป็นต้องมีความสุภาพ พร้อมทั้งจะยอมรับและสารภาพ
ความผิดของตน (สภษ 28:13; สดต 32:5; ยรม 2:35)

7. ไม่มีผู้ใดหมดหวังที่จะกลับใจ ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม แม้แต่กษัตริย์มนัสเสห์ซึ่งหัน
ไปนับถือพระบาอัลและเผาบุตรของพระองค์เองถวายแต่เทพเจ้าโมโลกที่หุบเขาอินโนม พระเจ้า
ก็ยังทรงสดับฟังคำภาวนาของพระองค์ (2 พศต 33:13)

การกลับใจจึงเป็นศูนย์กลางความเชื่อของชาวยิว และก็เป็นศูนย์กลางความเชื่อของ
เราคริสตชนด้วย

เพราะการกลับใจคือการหันจากบาปกลับมาสู่พระเจ้า และมาสู่ชีวิตที่พระองค์
ทรงปรารถนาให้เราดำเนิน !